

Matej Gavlák, 27 rokov, Skalité

Prekliate mesto

„Na záver chcem vzdať zvláštne uznanie ... uhm, uhm ... a pochvalu pre centuriona siedmej kohorty deviatej légie, Octaviana Augusta, ktorý vo vlastnej iniciatíve našiel a zabil vrchného veliteľa nepriateľových vojsk na sever Itálie, generála Rurica Pompeia. Podpísaný cisár Konštantín.“

V miestnosti zavládlo ticho. Luciovi Pankrácovi sa triasli ruky, v ktorých držal list a ktorý – na pokyn velenia – mali velitelia légii prečítať svojim podriadeným dôstojníkom.

„Tak,“ začal Lucius. „Ako vidíte, sám cisár vydal zvláštnu pochvalu pre jedného z mojich mužov ..., akéhosi O ... uhm ... Octaviana. Verím, že teraz keď Konštantín vidí, aké skvelé vojsko som mu vybudoval, ma konečne povýši za generála a potom za senátora.“

V sále to zašumelo.

„Moje vojsko bolo v predných líniiach, moji chlapi viedli protiútok a môj centurion dostal toho zmrda. Je ... je tu vlastne? Ten ... Octavian?“ Z asi tridsiatich centurionov a vyšších centurionov sa nikto neprihlásil. „Uhm, dobre teda ... večer dostanete zvláštne prídely vína“ – v sále to opäť zahučalo – „tak ... si to dnes užite a ulejte niečo aj svojim vojakom. Za pár dní pôjdete a obsadíte pre mňa Veronu.“

„To vypasené prasa!“, mračil sa Remus po vydaní rozchodu. „Jedného dňa ho vlastnoručne prebodnem, prisamfakt. Je mi to jedno, nech ma potom kľudne predhodia aj krokodíлом. Kašlem na to! ... počúvať stále toho dementa.“

„Keby si vedel, čo ti môže taká vyhladovaná tlupa krokodílov urobiť, hovoril by si inak,“ odpovedal mu s úsmevom Octavianus. Kresťania skrátka vedeli svoje.

„Čo?! A ty to azda vieš? Ukáž, či na tebe niekde nenájdem stopy po ich zuboch.“

„Á, nechajme to tak.“

Navečer sa všetci centurioni a vyšší centurioni stretli pri ohnivej vatre, aby si trochu oddýchli a zaspomínali na staré časy. Bežní vojaci mali svoje vlastné akcie vrátane amatérskeho divadla, na ktoré ich nadriadení potajomky chodili. V Konštantínovej armáde boli predstavenia „Divadla spod buka“ vychýrenou udalosťou a šepkalo sa, že sám cisár sa na ne chodí v prestrojení chichotať.

„Jój ... veru dobre mi padli tie zvyšné prídely vinčiska, hehe,“ usmieval sa Remus.

„To mi hovor,“ odpovedal mu Octavianus.

„Len nejaká ta holka by sa ešte šikla ...“

„Nezačínaj ... ak si chlapi začnú spomínať, že existuje niečo ako ženština, tak nám tu vypuknú nepokoje.“

„Heh, pravdu máš, priateľ môj ... pamätáš sa ... pamätáš sa na toho vola, aké len bolo jeho meno ... Titus, inštruktor vo výcvikovom tábore,“ začal Remus.

„Jasné, jasné ... strašný hromotlk.“

„Vtedy raz keď sme trénovali orientáciu v zalesnenom priestore ... boli sme úplne najhorší, ubehli štyri hodiny než sme sa z toho lesíka vymotali a pritom to malo trvať jednu ... a ten magor zosraný, do tabuliek zapísal, že sme to stihli v stanovenom čase ... ako jediní z celej poondiatej armády!

„Hej, samozrejme ... velenie mu vtedy za „vynikajúci výkon jednotky“ udelilo dokonca vyznamenanie“

„Haha ... jój, to boli časy ... koľko sme mali, dvadsať tri?“

„Dvadsať dva.“

„A čo sa s tým Titom napokon stalo? Padol, v akcii proti tým škótskym Piktom, tak nejakou, nie?“, spýtal sa Remus

„Áno ... v boji proti barbarom na Britskom ostrove ... ale vtedy boli naše straty malé ... ich bolo desať-dvadsať krát toľko čo nás, ale s tými svojimi primitívnymi hračkami a nulovým tréningom sme ich kosili ako jesennú žatvu. Dodnes nechápem, ako si to divé plemeno mohlo udržať nezávislosť od našej správy.“

„Hmm ... teraz je to o dosť iné, čo? Bojovať proti regulérnej rímskej armáde ... tí nám dávajú zabráť ...“

„Som vojak, je mi jedno, či umriem starý, alebo mladý.“

„Octavianus, do gréckej zadnice, ako môžeš takto uvažovať? Hovoriš, ako blázon. Jasné, že každý chce prežiť ... „len tebe je to jedno.“ Vieš čo si myslím, vieš čo? Že za to môže to tvoje divné náboženstvo. Kresťanov prenasledovali a vraždili ešte nedávno ... ty sám si mal problémy, čo som ťa musel kryť – preplo im to a začali si myslieť, že nechať sa zarezat' pre nejakú ideológiu je normálna vec. NIE JE. Čo myslíš, koľkí chlapi by sa tu nechali ukrižovať za svoje božstvá? Ani jeden. Ani jeden jediný, pretože žiaden boh v skutočnosti neexistuje. Je mi jasné, prečo si bol sirotou, len nechápem, prečo tvoj otec nepredhodil levom aj teba, ako to kresťania bežne svojim rodinám robievali.“

„Ty prekliaty hajzel,“ vyletel Octavian a udrel Rema priamo do tváre. Ten na nič nečakal a úder mu vrátil. Spustila sa šarvátka. Okolostojaci podnapití dôstojníci sa zbehli okolo

rozjarených kohútov a kričali: „Dajmu, Octavius, daj mu“ a „udri ho Remus, vráť mu to, nedaj sa!“ Bitka prebiehala nejaký čas, kým pribehli stráže a oboch chlapov od seba odtrhli. Octavianovi tiekla z nosa krv a mal pocit, že má zlomený malíček. Remus na jedno oko ani nevidel a kríval.

„Bol by som vás dal ihneď zbičovať,“ spustil Lucius Pankrác na oboch, „ale za pár dní začne veľký útok na mesto Veronu, keďže tí chumaji sa odmietli vzdať. Nemôžem preto ešte viac oslabovať svoju už aj tak dosť podlomenú légii. No čo, aspoň mi dali šancu získať slávu v boji. A ty, Octavian, musíš byť poriadny šťastkár, keď práve chumaj ako ty zabil toho Publia.“

„Ja to vravím stále,“ ozval sa Remus.

„Ticho buď!,“ zasekol ho Lucius a udrel ho svojou veliteľskou palicou. „Už sa mi aj practe z očí, vy naničhodníci, čo mi len robia hanbu!“ Octavianus aj Remus išli každý do opačnej strany.

+ + +

Nadránom o tri dni neskôr začala prvá časť dlho očakávanej ofenzívy proti hradbám mesta Verona. Bola ešte tma, keď lukostrelci natiahli svoje luky so šípmi horiacimi ako fakľa. „Pál!,“ zavelil ich veliteľ a do vzduchu sa vzniesli ohnivé mraky podlhovastých striel, ktoré osvetľovali svet pod nimi tak, že sa zdalo, že horí snáď celá obloha. Šípy vyleteli vysoko do vzduchu, vyššie, než kde nebeské vtáky mávajú svojimi krídlami, potom sa obrátili a rýchlosťou, že by ich oko ledva zachytilo, začali padať na mesto, skryté kdesi v šere. „Takto nejako musel vypadáť zánik Sodomy a Gomory,“ zahundral si Octavianus, keď to celé videl. Sledoval ďalšiu várku ohnivého predvoja, ako letí za svojom cieľom, zatiaľ čo si v rukách obracal svoj nôž. Už aby to tu bolo. To čakanie ho zabíja. Samotná pozemná ofenzíva má začať až za tri hodiny, do tej doby bude snáď okusovať aj kôru stromov, kým sa to rozbehne. Keď bojuje, nemyslí, koná. Ale sedieť a čakať, nemôcť pritom zažmúriť oka ... to bola pre neho najhoršia časť nabitého dňa. Otočil sa a kutral pohľadom po svojom stane. „Figaro ... tamto je,“ zašepkal. „Ako si len spokojne odfukuješ, ty môj malý priateľ s veľkým fľakom na zadku! Závidím ti ten tvoj spánok.“ Figaro zavrčal a vyspával si ďalej, akoby to bol len ďalší bežný deň v živote sveta. Ale ... možno mal aj pravdu.

Octavianus stál a pozeral sa vpred. Veľké temné a nepriepustné hradby tej prekliatej pevnosti sa týčili pred ním ako dáky drak z legendy o svätom Jurajovi, ktorého mladý bojovník musí premôcť a zložiť na kolená. Na hradbách sa týčili vežičky, ktoré ho pozorovali ako špeh a z ktorých na neho číhala smrť. Malé prekliate vežičky, ktoré vypadajú tak titerne oproti samotným hradbám, no ktoré rozsievajú smrť, horšiu od škorpióna. Medzi ním a mestom stála holá pláň, na ktorej boli už tisícky vojakov, kryjúcich sa pod svojimi štítmami a panciermi. Mnohí niesli rôzne rebríky a laná, dokonca sa ťahala jedna veľká veža s vojakmi v jej útroboch. To všetko malo slúžiť na prekonanie hradieb. Do vojakov strieľali nepriatelia šípy a hádzali po nich oštepky. Ale paľba nebola ani zďaleka taká mohutná, ako na druhej strane, kde bola hlavná brána, takže sa vcelku darilo postupovať, aj keď bolo nemálo padlých a ranených. Octavianovi sa celá scéna nesmierne páčila. Srdce mu búšilo nadšením. Pripadal si ako rybár, ktorý sa pozerá na veľkú flotilu lodí, námorníkov a sietí, ako sa vydávajú na šire more pre poriadny úlovok. Veď pre toto sa narodil. Nič iné v živote nerobil a asi by robiť ani nevedel a nechcel. Ako veľmi miloval nabrúsené meče, lesknúce sa brnenia, dokonalosť pochodových útvarov, odporne vojenské jedlo a nízke prídely nechutného skazeného vína!

Pribehol za ním jeho starý priateľ, Remus. „Ahoj, Octavianus,“ oslovil ho. „Počuj, chcel som sa ti ospravedlniť za tie moje kecy z pred troch dní ... vieš, tiež už som bol napitý ...“
„To je v poriadku,“ odpovedal mu s kyslým, no srdečným úsmevom.

Podali si ruky.

„Počuj, Octavianus, mám o teba trochu starosť. Vieš ten tvoj úspech so zabitím toho papaláša,“

„No ...“

„Pajác na teba strašne žiarli. Viacerí chlapi si toho všimli. Že zúrili ako lev, keď si prečítal Konštantínov list, v ktorom ťa vychválil, hádzal vázami a kričal, že ako je možné, že cisár spomína takú nízku šaržu a nie jeho, „veľkého Lucia Pankráca, Octavianovho veliteľa. To on ho predsa stvoril.“ Možno aj preto ťa poslal ...“

„... hneď do tretej vlny útoku,“ doplnil ho Octavianus.

„Skrátka si dávaj pozor, aby ti nehádzal šípy rovno do chrbta. Má paranoju, že ho cisár prehliada a viac si všíma teba, čo by mohlo prekaziť jeho plány na povýšenie a sedadlo v senáte.“

„Ďakujem ti Remus, priateľ môj, že si mi to povedal. Budem voči nemu obozretnejší. Takýto chumaji by v armáde nemali čo robiť, len nám to tu kazia.“

„Hmm, kazia, nekazia, ale disponujú peniazmi a za tie si dnes kúpiš už naozaj všetko.“

Dokonca aj hodnosť veliteľa légie.“

Prišiel rozkaz na tretiu vlnu útoku. V nej bola aj Octavianova jednotka. „Dobre,“ zahlásil. „druhej vlne sa za pomoci rebríkov už podarilo dostať sa až hore na obranné stanovištia. Sme na rade, aby sme ich podporili. Neurobte hanbu sebe, ani svojej jednotke. Choďte v uzavretých formáciach, korytnačkách, ako sme to už toľkokrát nacvičovali. Ak sa dostaneme až k múrom, môžeme si pogratulovať: prvú veľkú skúšku budeme mať za sebou. Nech je to pre nás odrazový mostík k ďalšiemu postupu. Stretneme sa večer v meste a poriadne to zapijeme. HU!“

„HU!!!,“ prišla odpoveď z desiatok hrdiel.

Vpred išli prvé Octavianove jednotky. Záhy sa stratili v hmle, ktorá znenazdajky padla na celé údolie. Octavianus povolal niekoľko najbližších a spolu utvorili formáciu „korytnačka“: muži svoje štíty poskladali tak, že vytvorili jeden nepreniknuteľný pancier vpredu, vzadu, aj navrchu. Ak sa budú držať výcvikových znalostí, možno sa dostanú až k múru. Čo bude potom, nad tým Octavianus nešpekuloval. Nemalo by to zmysel. „Vpred!,“ zavelil centurion svojej zostave, v ktorej bolo desať chlapov. Chlapi kráčali prikrčení tesne pri sebe, držiac štíty tak, aby ani jedna strana ich zostavy nebola nepokrytá. Octavianus bol hneď v prvej rade a cez škáru sa díval pred seba. Nevidel nič, len hmlu. „Dofrasa,“ zamumlal. Kráčajúc nepriepustnou hmlou Octavianus cítil, že všade naokolo musia byť jednotky. Ale nič nevidel. Dokonca ani nič nepočul, okrem občasného VŽUM, VŽUM, VŽUM, čo vytvárali šípy prelietavajúce okolo ich zostavy. Netrafili ani raz. „Kčertu to nie je dobré,“ mumlal si pre seba. „Kde sú ostatné jednotky?, To sú tak ticho, alebo sme tu snád' sami? Ideme vôbec správnym smerom? Dokelu nič nevidím.“

„Je všetko v poriadku, pane?,“ spýtal sa ho vojak stojaci hneď za ním. „Áno, myslím, ... že áno,“ odpovedal neistým hlasom. Ako sa približovali, kandencia striel sa zvyšovala, VŽUM, VŽUM, VŽUM, BUM!, narazila akási do panciera.

Hmla sa dvihla a pred Octavianom stála obrovská nepriepustná stena, na ktorej vrchole sa už bojovalo. Z niektorých stanovišť po nich pálili šípy. BUM, BUM, BUM, dopadli na štíty hneď tri. Tá je ale veľká - pomyslel si centurion. Tam vzadu mi až tak mohutne a hrozivo nepripadala... To je zase deň, krucinál. Začul, ako sa jeden z vojakov modlil Otče náš. Bol rád, že má pri sebe aspoň jedného kresťana. Dvaja toho vyprosia viac, ako jeden. Nasmerovali to k najbližšiemu rebríku opretému o stenu. Bol obrovský, železný, zložený z viacerých častí, upevnení k zemi akýmisi kotvami. Pri rebríku nebol nik, len niekoľko mŕtvol. „Pripraviť!,“ zakričal veliteľ, „rozpuštiť zostavu!“ A vojaci ihneď rozkaz aj vykonali. „Bežte hore, po rebríku, no táák, bude to?,“ kričal Octavianus na svojich podriadených. Začali liezť, jeden, po druhom. VŽUM, VŽUM, VŽUM, ktosi si ich všimol a zameral ich. „Rýchlejšie, došľaka,

rýchlejšie,“ vrčal centurion. Z posledných priečok rebríka spadol jeden vojak zasiahnutý šípom rovno do krku. Mykalo ním a šubalo, a po chvíli bol mŕtvy.

Octavianus sa dostal na rebrík. Šplhal. Asi v strede sa to začalo nebezpečne knísať. „Krucí, veď spadnem,“ zamumlal si. Ale musel ísť ďalej, priečku po priečke. Preletelo okolo neho niekoľko šípov. Prišli mu, ako orol nalietajúci z výšky na svoju korisť. ON bol tou korisťou. „Len počkajte vy zmrdi, však vy sa mi dostanete pod ruky.“ Obzrel sa okolo seba. Prvý krát si všimol, že podobné scény sa opakujú pozdĺž celého toho prekliate dlhého múru: chlapi stúpali po rebríkoch, padali z nich mŕtvi, prichádzali ďalší a ďalší v korytnačích zostavách zozadu, neustále na celé vojsko ktosi pálił šípy. Na chvíľu mu prišlo ľúto, že sa nestal radšej tým rybárom. Ale hneď na to bol šťastný, že tu je. Veď o tomto mieste, o tejto veľkolepej bitke sa bude hovoriť storočia! S mečom v ruke, nožom za opaskom a Bohom nad hlavou stúpал po rebríku vyššie a vyššie.

„Ešte jeden stupienok, druhý, tretí ... opatrne ... HOP! A už som hore! Chvála ti Bože, vďaka, za toto pôjdem na spoveď.“ Dostal sa na akúsi kamennú rýmsu úplne na vrchole. Prikrčil sa, nikde nikoho nevidel. „Kde sú všetci?, dofrasa,“ opakoval si, pričom srdce mu búšilo tak, že sa mu zdalo, že vyletí a prerazí aj pancier, ktorý mal na sebe. Zrazu začul akési hlasy za chrbtom. Od preľaknutia takmer zabudol dýchať. Otočil sa s mečom pripraveným ... „Pane, nie!, to sme my, vaši vojaci!“ Stihol uhnúť ruku v poslednej chvíli. Boli piati. „Dávajte pozor, kčertu!“, zhriakol ich. Nadýchol sa. „Fúú, dobre, vpred, musíme sa nejako dostať dolu.“

Cestou narazili na niekoľko mŕtvol, niektoré patrili Konštantínovmu vojsku, ale nikoho živého nestretli. Našťastie. Naraziť na život v týchto podmienkach sa rovnalo takmer istej smrti. Octavianus uvažoval, či nie je v pasci. Ale možno sa už druhá vlna v tejto časti mesta prebila ďalej, než sa očakávalo. Nebol si istý. Prešli cez niekoľko rýms, terás a stanovišť, než našli schody, ktorými sa sústavou tunelov dostali dole do mesta. Vládlo tu ticho. Len kde-tu blčali požiare od ranného ostreľovania horiacimi šípmi. Octavianovi ešte stále hučalo v ušiach z rachotu, ktorý zažíval len pred niekoľkými okamihmi. V diaľke ho bolo stále počuť. Ale tu bolo ticho až nepríjemné.

„Pane, aké sú vaše rozkazy?,“ spýtal sa ho jeden z vojakov. „Musíme nájsť zhromaždisko našich,“ odvetil Octavianus. „Potom to tu budeme čistiť dom po dome. Všetko sú to potenciálne pevnosti nepriateľa.“ „Došššľaka,“ odvetil jeden z jeho podriadených.

Prechádzali prázdnyimi ulicami obhliadajúc sa všade naokolo. Domy boli obrovské, jeden na druhom, no ulice boli úzke. Zmestili sa v nich vedľa seba len dvaja vojaci. Ideálna pasca. Ale zdalo sa, že tu nie je ani duše, len samý neporiadok. „Sme uprostred mŕtveho mesta, plného spiacich duchov“ zhodnotil situáciu jeden z vojakov.

Zdalo sa, že domy boli prázdne, ale bolo to naozaj tak? Octavianovi bolo jasné, že v podobnej situácii nemôže plne dôverovať svojim zmyslom. Nepriateľ ich môže oklamať. Môže všetko naaranžovať, že nikde niet ani duše a na konci ulice bude prichystaná pasca. Alebo v jej strede. „Ty! Pôjdeš pred nami niekoľko metrov,“ ukázal na jedného z podriadených. „Áno pane,“ odpovedal mladík smelo, no celé telo sa mu triaslo.

Kráčali takto niekoľko stoviek metrov, keď konečne narazili na svojich. Zhromaždili sa v jednom dome na okraji a von postavili strážu. „Chvála Bohu,“ zahundral si Octavianus. „Kde je váš veliteľ?“, spýtal sa vojaka na stráži. „Pane, sme v biednej situácii, musíte byť veľmi opatrný,“ odpovedal.

„Kde je váš veliteľ, vojak?“, zopakoval centurion svoju otázku.

„Mŕtvy. Asi ako všetci velitelia.“

„Tomu nerozumiem.“

„Bežte do vnútra, schovajte sa a tam vám to vysvetlia.“

„Som poddôstojníkom rímskej armády, ja sa pred nikým schovávať nemusím. Odpoviete my na otázku, alebo vás mám poslať pred poľný súd?“

„Á-áno, pane. Nuž ... nepriateľ sa z okrajových častí mesta stiahol rýchlo, ale v budovách ostalo skrytých množstvo bojovníkov, ktorí systematicky útočia a vraždia veliteľov – ako ste aj vy.“

„Vojaci bez velenia sú potom ako také malé teliatka...“

„Áno, pane. Nemáme žiadneho veliaceho poddôstojníka, ťažko sa nám dohaduje, kto koho bude poslúchať, najmä keď sú jednotky premiešané. Nikdy sme na podobné varianty – že dvesto chlapov bude naraz bez veliteľa – neboli pripravovaní. V podstate sme tu na vás čakali. Ale musíte si dávať pozor! Pôjdu vám po krku.“

„Toho sa nebojím,“ odvetil Octavianus sebedovomo. „Takže vravíte, že vás je dvesto chlapov bez velenia? Je to možné?“

„Áno,“ odvetil strážnik, „odpravili nám už troch centurionov.“

„Dočerta aj s prekliatou robotou. Dobre teda, nejako sa dáme dokopy a budeme postupovať smerom k centru mesta, blok po bloku.“

Octavianus nebol z prebiehajúcej situácie vôbec nadšený. Toľko chlapov ešte nevedol. Mal obavy, že by to po organizačnej stránke nemusel zvládať, že by sa mu jeho autorita začala sypať pod rukami, že ... na druhej strane, všetko sú to profesionáli. Vedia, čo by ich čakalo za neuposlušnosť rozkazu v takto kritickej situácii.

„Tak teda,“ začal centurion pred vojakmi. „Ty, ty a ty! Ste služobne najstarší. Každý z vás bude mať pod sebou päťdesiat chlapov. Ak ma dostanú, jeden z vás prevezme velenie celej jednotky. Je to jasné?“

„Áno, pane!“

Predvoje šli vpredu, zatiaľ čo sám Octavianus sa zdržiaval skôr v úzadí. Vojaci prehládávali dom po dome. „Pane, ľavá strana je bezpečná,“ prišlo hlásenia, inokedy: „pane, o tri bloky ďalej sme dostali piatich chlapov nepriateľa.“

„dobrá práca,“ odvetil centurion.

Takto to šlo niekoľko blokov, keď zrazu prišlo hlásenie od spojky.

„Pane, nepriateľovi sa darí na viacerých miestach nás blokovať a dokonca odrezávať jednotlivé predvoje.“

„Ako to, krucinál?!“

„Ulice sú tu príliš úzke, nedokážeme sa tu rozvinúť do formácie a postupovať môžeme maximálne dvaja vedľa seba. Na konci ulice nepriateľ stavia lukostrelcov, umiestňuje ich skrytých aj do domov po bokoch a tí nás kosia. Úplne zastavili náš postup.“

„Dočerta ... dobre. Pošlite nejakých chlapov hore na strechy. Sú viac-menej rovné a jednotlivé domy sú spojené, prípadne postavené dosť blízko seba, aby sa dalo preskakovať z jedného príbytku na druhý. Po strechách by sa malo dať pohybovať pomerne dobre. Možno sa nám podarí nepriateľa prekvapiť z nečakaného smeru a postúpiť ďalej.“

Celé jednotky chlapov sa vyšplhali na ploché škridľové strechy. Prikrčení poskakovali z jednej budovy na druhú, škriabali sa raz hore, inokedy zliezali dole. Domy boli jeden na druhom, takže to vypadalo, že tento postup môže sláviť úspech. Hlbšie v útrobach mesta nachádzala Octavianova armáda už aj civilistov. Schovávali sa zväčša pospolu v rôznych väčších skladoch. „Nemáte niečo jesť?“ žiadali vojakov. „Mám malú dcérku, má tri roky. Nič sme nejedli už od skorého rána, kedy začalo ostreľovanie.“ Vojak vybral z malého vrecúška kúsok poľného suchára a podal ho dievčatku. „Ďakujem, ďakujem vám veľmi pekne,“ odvetil muž. Podobných prípadov bolo zrejme všade dosť.

Boli asi dve hodiny poobede. Slnko silno pražilo. Zásoby vody prenášané len v malých poľných bandaskách prakticky došli. „To snáď nie je možné!“, hneval sa centurion. „Kde sú

všetci? Kde je pravé krídlo? Ľavé sa už prihlásilo?“, pýtal sa so zúrivosťou svojich podriadených.

„Pane, toto mesto je ako labyrint. Jednotky sú roztrúsené po rôznych budovách a uličkách, mnohým trvalo strašne dlho, kým sa im podarilo nadviazať kontakt s nami.“ Octavianus zúrilo. Taká neschopnosť! A je za ňu zodpovedný on! Čo sa to vlastne deje?! Poslal aj posledných svojich mužov, aby našli spojky blúdiace niekde v útrobach Verony a podali mu hlásenie, ako na tom vlastne jednotlivé skupiny sú. Má pod sebou dvesto chlapov a netuší, kde sa podeli! Zrazu si uvedomil, že ostal úplne sám. Je to vôbec možné? Musí si dávať pozor, sústrediť sa. Všadeprítomné vysoké budovy pôsobili deprimujúco, pripadalo mu, akoby sa prepadával hlbšie a hlbšie do vnútra oceánu. Rozhodol sa vyliezť hore na strechu, možno niečo zistí. Postupne sa dostal na škridľovú zástavbu. Kráčal pomaly, jednotlivé škridle sa pod jeho náporom nepríjemne lámali, posúvali a všelijako hrmotili. Postupne však získal rovnováhu aj sebavedomie. Po chvíli už pobehoval po strechách, ako dáky mládenec za dievčencami. Zrazu sa mu však kus starej strechy prepadol pod nohami a jeho to vcuclo dnu ako do vírivky. Vôbec nevedel, čo sa to deje a k sebe sa dostal až na akejsi drevenej povale. V kúte sa strachmi triasli dve dievčatká: jedno asi trinásťročné a jej štvor-päť ročná sestrička. Centurion na ne chvíľu zíral, potom ho napadlo podať im kus armádneho suchára, čo mal pri sebe. Staršia sa po ňom vrhla ako mačka na myš, rozlomila ho a väčšiu polovicu dala sestričke. Vojak sa usmial a po chvíli zmizol v nižších patrách budovy.

Octavianus cítil bolesti. Neboli veľké, ale značne nepríjemné, nevšímal si ich, no pri každom zakopnutí, pri každej prekážke sa niekoľkonásobne zväčšovali, čo ho vyrušovalo z klľudu, ktorý potreboval na vedenie vojska. Čo však bolo horšie, pri páde upustil svoj meč a ten ostala kdesi na streche. Jediná zbraň, ktorú mal pri sebe, bol nôž za jeho opaskom. „Kde krucinál všetci sú?! Ty ty prekliate mesto!“, nadával. „Ty si ich všetkých pohltilo! Zožralo!“ Postupoval ďalej. Schovával sa za múrom, potom prebehol niekoľko metrov a zasa sa schovával.

„Hej, Octavianus, ty parchant, čo tu robíš takto osamote,“ ozvalo sa zrazu spoza jeho chrbta. Remus! - pomyslel si centurion. Otočil sa. „Ty starý otrava ...,“ snažil sa zakričať priškrteným hlasom na svojho priateľa.

Zrazu si uvedomil, že za Remom sa v žiari slnka blysko ostrie meča. Bola to chvíľa, ako lusknutie prsta. Hlava jeho priateľa dopadla vedľa jeho tela, z ktorého striekala krv na všetky strany. „Niééé, Bože niééé,“ kričal Octavianus ako zmyslov zbavený. Automaticky schmatol

svoj nôž, načiahol sa najviac ako vedel, a hodil zbraň po útočníkovi. Zasiahol ho priamo do hrude.

Octavianus schytil najbližší kameň, na ktorý dosiahol, pribehol k ešte funiacemu nepriateľovi. „Ty prekliaty sveniar, ty hajzel,“ a začal ho kameňom udierať po hlave. Udieral a udieral. „Ty hajzel, ty hajzel, ty prekliaty hajzel!“, „Začul prasknutie lebky, no ani trochu ho to neodradilo, udieral ďalej až kým na rukách nezacítil teplú mozgovú hmotu. Až vtedy odhodil kameň. Ruky, doráňané, špinavé od krvi a vnútorností, sa mu triasli. „Remus, môj drahý Remus,“ nariekal a trhal si vlasy. „Prečo? Prečo sa toto stalo?“